

12 יאיר אדהנני

שמי אברהלי - יאיר אדהנני. נולדתי בעיר שיירה שנמצאת בצפון אתיופיה, במחוז טיגריי.

לאבי ז"ל קראו אינאו, והוא עבד במכירת נשקים, דבר הנחשב למקצוע מאד חשוב. בהמשך הוא התגייס לצבא המורדים שלחם בשלטון של הדיקטטור היילה מרים מנגיסטו, ונהרג במהלך המלחמה באזור טגריי. לצערי עד היום לא ידוע מקום קבורתו. בתקופה זו הייתי כבן שש.

סך-הכל היינו שלושה אחים וגדלנו על סיפורי העלייה לירושלים.

לאחר שאבי נהרג, נשארה אמי לגור בעיר שיירה עם אחותי הקטנה, ואני עברתי לגור אצל סבתי בכפר סמוך. תמיד אהבתי להיות אצלה ושם גדלנו כולנו.

לאחר מספר שנים נישאה אמי בשנית ועלתה לישראל בשנת 1980 אני נשארתי לגור אצל סבתי. אמי חששה שנהיה כולנו יחד, כדי שאם חלילה יקרה משהו, לפחות שחלק יינצלו ויישארו בחיים.

עודני ילד, אני זוכר שכל הזמן דיברו על ירושלים, שהיא המקום שלנו. הסבים וההורים תמיד סיפרו לנו שבירושלים דורכים על זהב, ששם רק לומדים ולא

עובדים. כל שבת או חג, המשפחה הייתה יושבת יחד ומספרת על שלושת האחים של אבי שנמצאים בירושלים, שהם עלו בשנת 1973 בקבוצה של יהודים בודדים, ושמחים מהם להודעה לצאת לירושלים דרך סודן.

בהיותי בגיל שבע שמעתי שקבוצות של יהודים מכפרים שונים החלו לצאת לסודן ומשם לירושלים. במשפחתי התחילו למכור לגויים חלק מהרכוש: כלי חרישה, כלי עבודה, ובכסף קנו ציוד למסע המתוכנן, כגון סוסים וחמורים.

כשראיתי את המהלכים האלה, הבנתי מיד שהרגע לעלייה קרב. שמחתי והתרגשתי מאד לקראת יום זה. אני זוכר לילות שלא הייתי ישן והייתי מדמין לעצמי את ירושלים המיוחדת, נמצאת על הר, על פני שטח מזהב, ורחובות של יהודים שהולכים ללמוד בבית ספר, תיארתי את עצמי הולך עם תיק על הגב, הכל תוך כדי שינה.

כל ההמתנה וההתרגשות נמשכו כשנתיים לערך, שנתיים אלו כלל לא הרגשתי בזמן העובר כי ידעתי שמועד העלייה שלנו קרב. שבת אחת הייתי עם משפחתי בבית הכנסת האזורי כמו בכל שבת, ושמעתי את שיחות המבוגרים שאמרו כי בצאת השבת זה הזמן לצאת לדרך.

הם העבירו בשקט את המסר מפה לאוזן לכלל הנוכחים, שיארוזו את כל החפצים שהכינו מבעוד מועד, כי לא נתעכב כלל בצאת השבת. אני שמעתי וממש התרגשתי, יצאתי מיד מבית הכנסת בריצה מהירה לכיוון הבית, ואמרתי בהתרגשות רבה ובשקט לסבתי, "סבתא, יוצאים לירושלים!"

סבתא חייכה אלי ואמרה לי, "אתם, כילדים, זכיתם, ואכן תגיעו לירושלים, אבל אני מבוגרת כבת שבעים ומעט חולנית, לא אעמוד במסע לירושלים. אני נותנת את אמונתי לבורא עולם שיחליט אם אגיע או לא, אך בכל מקרה אני אצא אתכם לכיוון ירושלים".

אמרתי לה "סבתא, את תגיעי, אל תדאגי, ירושלים מחכה לנו".

בתגובה סבתא חיבקה ונישקה אותי. התרגשתי מאד מהחום של סבתי, והיא אמרה לי משפט שאותו לא אשכח בחיים: "אביך לא זכה להגיע לירושלים, ברוך ה' אתה תזכה להגיע לירושלים".

באותו ערב מיוחד הגיעו כל המשפחות שלנו, הקרובים והרחוקים, כי זה היה מקום כינוס ויציאה. ארגנו את כלל הציוד והתחלנו להעמיס על הסוסים והחמורים, הצטיידנו במים, פנסים ויצאנו לדרך בקבוצה של כמאתיים איש. היציאה הייתה בשעות הלילה בכדי שהשלטון לא ימנע את יציאתנו. אציין כי שכנינו, שחלקם היו נוצרים, היו איתנו ביחסי שכנות טובה, הם ידעו על תכניתנו וברכו אותנו. אנו השארנו להם את מרבית רכושנו - בתים, בהמות ושטחי חקלאות.

אחת השכנות המבוגרות, נוצרית שהייתה חברה של סבתי ז"ל, אמרה לסבתי – "תפללו למעננו שנזכה כאן לחיים טובים, כי ברגע שאתם, 'ביתא ישראל', עוזבים, הכל יהיה תוהו ובוהו, בזכותכם הצלחנו להתפרנס ולחיות בטוב.

ביום הראשון למסע הלכנו בקבוצה גדולה שכללה ילדים, תינוקות, נשים הרות וכו' במשך כל הלילה עד שעות הבוקר, ואז הגענו ליער. עשינו הפסקה ונחנו כל היום בכדי שלא ניתפס על ידי השלטון. המסע נמשך רק בלילות.

לאחר מספר לילות של מסע, הגענו לאזור וולקייט, משם איש לא ידע את המשך הדרך לסודן. המנהיגים פנו לאנשי הכפר בצורה שקטה וחיפשו מורי דרך לסודן, ואכן הם שכרו שבע מורי דרך אוחזי נשק.

חצי משכרם שולם במקום במזומן, והחצי השני אמור היה להיות משולם בתום המסע. המשכנו במסע בהובלת מורי הדרך. תוך כדי צעידה הבנו שהם לוקחים אותנו בדרך לא נכונה, זאת על מנת לגרום לנו לצימאון ולרעב כדי להחליש אותנו ולאחר מכן לשדוד את רכושנו, כך הבנתי משיחת המבוגרים. הם הסיקו זאת מתנאי הדרך שהייתה צחיחה, ללא מים, וקשה מאד למסע, זאת בשעה שהם ידעו שישנה דרך אחרת אך לא ידעו בדיוק היכן.

אני וחברי ציון, שהיה בן גילי, היינו יחדיו ברוב המסע ולעיתים היינו הולכים מהר ואף לפני השיירה בכדי להרוויח זמן שינה – כלומר היינו מקדימים לפני השיירה במרחק משמעותי, ועד להגעתה היינו מנצלים את הזמן לשינה – עניין של כמה דקות, אך הן היו מאד חשובות לנו לאגירת כוחות, כך עשינו בכל המסע.

באחד הימים, אני זוכר שהיה זה ביום רביעי, החלו המשפחות לזעוק שהמים

אזלו והם חייבים להגיע למקום שיש בו מים, אחרת כולנו נמות בדרך. מנהיגי הקבוצה המבוגרים פנו למורי הדרך והפצירו בהם בתקיפות שמיד ייקחו אותנו למקור מים. מורי הדרך הבינו שזו העת לבצע את זממם – לגזול ולשדוד אותנו, שהרי היינו חלשים, והם המשיכו להוביל אותנו בדרך שבחרו ולא לשמוע למנהיגי הקבוצה.

יום חמישי – ביום עצמו, לאחר מסע לילי, היינו כבר על סף עילפון, לאנשים אזלו הכוחות ולא היה מים להמשך הדרך. מנהיגי הקבוצה התפזרו והחלו לחפש מים בשטחים הפתוחים. באחד המקומות איתרו מקום שבו היו מעט מים, הם הצליחו למלא שני ג'ריקנים גדולים והביאו לקבוצה לחלק לאנשים. בשל המחסור במים גם לא ניתן היה להכין כלום לאכול. המים הספיקו רק לאותו לילה ומעט לכל אחד. למחרת, ביום שישי בשעות הבוקר, הגענו למקום מוצל ונחל יבש עם מעט רטיבות. אנו הילדים לקחנו מהחול הספוג במים והרטבנו את פינו, ומצצנו את החול בכדי להרגיש מעט רטיבות בפה היבש.

במקביל, מנהיגי הקבוצה החלו לחפור במקום ולאחר חפירה ממושכת הצליחו להגיע לזרימת מים חלשה. מורי הדרך הצטרפו אליהם, ולפתע לקחו להם את הג'ריקנים שהם מילאו ושפכו את המים שנותרו תוך כדי שהם מכוונים את הנשק לעבר מנהיגי הקבוצה. הם טענו שהם צמאים יותר, כי אכלו דבש. לקחו את הג'ריקנים, שתו ושפכו את הנותר.

יום שישי בערב – הגיע זמן לצאת למסע, אך מנהיגי הקבוצה אמרו שאנו שובתים כרגיל כפי שעשינו עד עכשיו, לא ממשיכים במסע בשבת. מורי הדרך צעקו ואיימו כי אם לא נמשיך בדרך עכשיו, הם יעזבו אותנו וילכו, וכן הם אמרו שחייבים למצוא מקום מים, כי באם נמשיך לשבת כאן כולם ימותו.

התחילו צעקות ועימותים מילוליים בין המנהיגים למורי הדרך. מנהיגי הקבוצה התעקשו בכל מחיר לא להמשיך גם אם הדבר יעלה בחיי אנשים, בשבת לא זזים. אמונת השבת היא שהביאה אותנו לצאת למסע לירושלים.

ואכן שבתנו שישי-שבת במקום, ללא מים וללא אוכל. את המעט שבמעט

שהיה מהמים נתנו לחלשים, לתינוקות ולנשים ההרות.

ברוך ה' השבת עברה בשלום מתוך צימאון ורעב, ובצאת השבת יצאנו שוב לדרך. תוך כדי הליכה מורי הדרך הציתו בכוונה את השדות הסמוכים לשביל בו הלכנו, לא ידענו למה עשו זאת, אך בדיעבד התברר שהם ניסו לפגוע בנו כדי שנחנק מהעשן ומהצימאון ולגרום לנו לחולשה ולמוות, ואז לקחת את רכושנו. בקרב הגויים הייתה תפיסה שליהודים רכוש רב והם חמדו אותו. כך המשכנו במסע בלי טיפת מים אחת.

התחילו להישמע תלונות מפי המבוגרים החלשים, ילדים ותינוקות החלו לצרוח ולבכות. המבוגרים החלו להגיד למנהיגים – "לאן הבאתם אותנו? אמרתם עולים לירושלים, הבאתם אותנו לגיהנום, עדיף שהיינו נשארים בכפרים שלנו.

תוך כדי המסע שמעה דודתי בלילה קול של "מזיגת מים", היא הלכה לכיוון הקול, פנתה לאדם שמזג לו מים וביקשה ממנו, "תן לי מעט מהמים שיש לך בכדי להרטיב את גרוני, אני מתייבשת, בבקשה, תן לי".

והוא ענה לה – "את לא יכולה לשתות את המים שאני נותן לילדים שלי, כי זה לא מים". היא בתגובה הפצירה בו, "לא משנה לי, תן לי לשתות בכל זאת". אני שמעתי את כל הדו-שיח הזה מהצד וחיכיתי, כי גם אני רציתי לשתות.

לאחר שהתעקשה ושכנעה, הוא הסכים לתת לה. היא לגמה ומיד ירקה את מה שלגמה. שאלתי אותה "דודה למה ירקת את המים?" והיא השיבה לי "זה שתן". בתגובה אמר לה האיש: "אמרתי לך, זה לא בשבילך, אני פעלתי כך בכדי שילדי יישתו ויצילו את עצמם, אני הרטבתי להם הגרון.

דודתי הודתה לו בכל זאת.

יום אחד אני וציון חברי התקדמנו כרגיל לפני כולם, לפתע הסתובבנו לאחור ולא ראינו השיירה. זו הייתה שעת הזריחה. פחדנו מאד, שהרי הפער היה גדול. חזרנו לאחור וראינו 2 סוסים ועליהם סבתי ז"ל וסבתא אחרת, ואחריהן כל השיירה. המשכנו לרוץ קדימה ושם פגשנו אנשים שהגיעו טעוני סחורה מכיוון

סודן. ביקשנו מהם מים, והם אמרו שהם לא יכולים לעזור לנו כי יש להם כדים קטנים. המשכנו להתחנן לפניהם אך הם סירבו ואמרו שהם צריכים את זה למסע שלהם. הם אמרו שהגבול קרוב וכבר נגיע למים. אני וציון המשכנו לרוץ קדימה, כאשר שתי הסבתות על הסוסים אחרינו. ביד כל אחד מאיתנו היה ג'ריקן גדול ריק.

בשעות הצהריים הגענו לנחל מים זורמים. שיכורים מאושר נכנסו לתוך המים, רחצנו, שתינו, גם הסוסים נכנסו פנימה – גם הם היו צמאים, שתינו לרוויה, מילאנו את הג'ריקנים וחזרנו כדי לתת לחברי הקבוצה, שחלקם נפלו בצדי הדרך. השקינו את כולם, שוב חזרנו בריצה לכיוון הנחל עם ג'ריקנים ריקים, מילאנו, ושוב חזרנו להשקות את האנשים שהיו מעולפים והרגענו אותם שאנו במרחק של כעשרה קילומטרים מהנהר.

בדרך, אחד הסוסים שעליו רכב סבי ז"ל, השתולל מרוב צמא, זרק מעליו את סבי, ודהר עם כל הרכוש. מורי הדרך הצליחו לתפוס אותו, לקחו את כל הרכוש שהיה עליו ושחררו את הסוס.

ברוך ה' בסופו של דבר כולם הגיעו לנהר בשלום, שתו מהמים ומילאו את הג'ריקנים. חצינו את הגבול. למעשה, היה זה הגבול בין אתיופיה לסודן, וכעת היינו בשטח סודן.

בשעות הערב הגיעו חיילים סודנים בנשקים שלופים ודרשו להביא אליהם את כל נושאי הנשק, וביקשו לדעת מי אנו ולכן מועדות פנינו.

מנהיגי הקבוצה אמרו להם שאנו אתיופים שברחנו מהמלחמה המתחוללת באתיופיה בין השלטון למורדים, בכדי להציל את עצמנו. אנו לא חיילים ולא לוחמים.

מנהיגי הקבוצה ישבו עם מספר קצינים סודנים והם אמרו להם כי לשבע מורי הדרך שאיתנו יש נשקים שהחביאו בגבעה הסמוכה, והצביעו לכיוון הגבעה. בתגובה הסודנים ניגשו למורי הדרך ותוך איומים בנשק לקחו אותם לגבעה בכדי

שיצביעו על מקום החבאת הנשק.

לאחר מציאת כלי הנשק הם עצרו אותם, וברוך ה' לא נאלצנו לשלם להם את החלק השני של התשלום שתוכנן לסוף המסע.

החיילים הסודנים הורו לנו לקום, נתנו לנו מים לשתייה והובילו אותנו כל הדרך עד להגעתנו לעיירה בשם "ספואה" בתוך סודן, שם הפנו אותנו לארגון "הצלב האדום" שסייע לפליטים.

כילד בן עשר, שהאזין לשיחות המבוגרים במשפחה, הבנתי שנאמר להם לא להזכיר במילה את יהדותנו, בכל מצב. כל מי שישאל אתכם, אתם נוצרים שברחו מהמלחמה באתיופיה. יש להסתיר כל סממן יהודי.

כל המסע הנורא הזה לסודן ארך חודש ימים והגענו ב-1980

בסודן היה פעיל מוסד שעזר לנו קצת להסתדר מבחינת מקום מגורים ומעט כסף למחיה, שכמובן לא הספיק.

התגוררנו בפחונים במשך כשבועיים, שתי משפחות ביחד במקום קטן וצפוף, ישנו אחד על השני. הגיעו אלינו בני משפחה "וותיקים" במקום, והם הדריכו אותנו שכדאי לעבור למחנה הפליטים "גדריף", ששם התנאים טובים יותר ויש הרבה עבודה ולא להישאר בספואה. שמענו לדעתם והחלטנו לעבור לגדריף, למקום בו יש ריכוז של יהודים.

שכרנו דירה קטנה אצל איש סודני עשיר בשם ח'ג'י איברהים. חלק מהמבוגרים עבדו אצלו, אני כילד יצאתי לעבוד בשוק גדריף ומכרתי שקיות ניילון לאנשים שעושים קניות בשוק. כך עבדתי כחודש ואספתי כסף, בכסף קניתי ארגז עגבניות והתחלתי למכור "באופן עצמאי" בשוק. מכרתי ועברתי למכור ארגז מלפפונים ועגבניות, וברוך ה' זכיתי להצלחה והגעתי לארבעה ארגזי ירקות שמכרתי ביום.

באחד הימים פנה אלי סודני בעל בסטה של ירקות ופירות ענקית ששמו מוסטפא, והציע לי לעבוד אצלו כמוכר, כאשר סחורתי תהיה על חלק מהדוכן,

כך אמכור את סחורתי ואת סחורתו. ההסכם היה שאם רוכשים מהצד שלו הכסף שלו, ומהצד שלי זה כסף שלי. כך עבדתי כשנתיים וברוך ה' הצלחתי לפרנס את כל בני משפחתי.

בסיום יום העבודה, בערך פעמיים בשבוע, הייתי שוכר שני זוגות אופניים, מגיע איתם לאזור המגורים שלנו ומשכיר למקומיים לפי רכיבה. כך הייתי אוסף כסף, ולמחרת בשעות הבוקר הייתי מחזיר את האופניים לסוחר ומשלם לו את כספו. הייתי חברה'מן שידע לעשות כסף. כמובן שכל התקופה הזו לבשתי ג'לבייה וכפייה - לבוש סודני מקומי, בכדי להסוות את זהותי.

בימי שבת הייתי אומר למעסיקי בדוכן הפירות והירקות שאיני יכול לעבוד בשבתות כי יש לנו אירועים משפחתיים, חתונות וכו' והוא היה משוכנע שזו האמת. הוא האמין שאני פליט מאתיופיה וברחתי מהמלחמה.

אני חייב לציין כי לסודנים אמון בסיסי חזק באנשים, הם מוכנים לתת אפילו את כל רכושם, אך במידה והם תופסים אותך גונב או מרמה, סופך מר. לא תזכה לשום דבר, הם הופכים לאכזריים מאד.

בשיחות בימי שבת שמעתי שדרך היציאה נפתחה ומשפחות מתחילות לעלות לארץ.

במקביל, בכל מהלך ההמתנה לעלייה נפטרו אנשים רבים ממחלות שונות, בעיקר ממלריה, מקשיי המסע ומתנאי המגורים הקשים מאד.

שני אחיי הקטנים - אחי בן השש ואחותי בת הארבע - נפטרו בסודן. הם נפטרו בהפתעה בהפרש של חודשיים ונקברו בשטח פתוח, כל אחד במקום אחר. באחד הערבים חזרתי מהעבודה ושאלתי את סבתי היכן אחי הקטן? והיא ענתה לי, "הוא עלה לירושלים והוא מחכה לנו שם", כך היא אמרה לי, ומיד ידעתי שהוא נפטר, כי כך היה נהוג להגיד על אנשים שנפטרו. היא לא בכתה כאשר סיפרה לי זאת, כך היה גם עם אחותי הקטנה. אני זוכר שלא ידעתי מה לעשות והאמנתי שאכן נפגוש אותם בירושלים, כי אמרו לנו וסיפרו לנו מקטנות שגם אלו שנפטרו

יקומו לתחיה ונפגוש אותם בירושלים.

אחיי, כמו מרבית הנפטרים בסודן, לא זכו לקבורה רגילה, כי הכל התנהל בסתר, בשקט, ואסור היה שיידעו שאנו יהודים. היו לידנו גם נוצרים, ולכן הנפטרים נקברו במהירות ובשקט בכדי שלא יקברו אותם בקבורה נוצרית בבית קברות נוצרי. למעשה, היהודים העדיפו לקבור את ילדיהם, אבותיהם, אמותיהם, בכל מקום, העיקר שלא יהיה בטקס נוצרי ולא בבית קברות נוצרי.

לאחר כשנה וחצי של עבודה, חליתי לפתע במחלה קשה שגרמה לי לקשיי נשימה, לשלשולים ולשיתוק חלקי של גופי התחתון. לא יכולתי לעמוד ולא ללכת, פשוט הלכתי על ארבע ממקום למקום בתוך הבית. סבתא שלי התפללה בקול רם "אל תיקח לי את הילד הזה, עדיף שאותי תיקח במקומו". דודתי אמרה "עדיף שבתי תמות ולא הילד הזה, שאם יקרה לו משהו, גם הסבתא לא תחזיק מעמד".

הן התפללו ולקחו אותי לרופאים של ה"צלב האדום" ולאחר כחצי שנה של טיפולים וזריקות רבות, התחלתי ברוך ה' לאכול ולעמוד על רגלי, וברוך ה' חזרתי לאיתני.

בתקופה הזו המעסיק שלי מוסטפה סייע בכסף ובירקות לבני משפחתי, ולאחר שהחלמתי חזרתי אליו לעבודה.

לאחר תקופה של כשנתיים בסודן, באחת השבתות בשעות הצהריים, הגיעו שליחים לבנים ואתיופים שידענו שהם עובדים וקשורים לעלייה, ואמרו לנו שאנו יוצאים וצריכים להיות מוכנים במוצאי שבת. לא לקחת דבר, לא כסף, לא אוכל, רק בגדים להחלפה. הם אמרו שניפגש מעבר לגשר שנמצא מחוץ למחנה הפליטים במרחק של כארבעה קילומטרים בשטח פתוח.

כל המשפחות שהיו באזור יצאו. עברנו את הגשר והמתנו בין העצים בחושך.

הגיעו שלוש משאיות עם ברזנטים סגורים, יצאו מהם אנשים והורו לנו לעלות, הם דחפו אותנו לתוך המשאיות ומיד סגרו את הברזנטים חזרה. נסענו כשלוש שעות ובסיומן עצרנו במדבר. היה ירח מלא, אמרו לנו לרדת מהמשאיות בשקט ולשבת במרוכז. לפתע נחת מטוס הרקולס ענק לידנו, ומיד בנחיתתו הכניסו אותנו פנימה. משני צדי המטוס עמדו חיילים עם נשקים, בכדי לסמן את המסלול הכניסה ולמנוע בריחת אנשים מפחד מהמסוק.

פרדה עם קבוצת עולים. באדיבות בית התפוצות

התקרבותי יד ביד עם סבתי למטוס, הרגשתי חום שממש שרף את הפנים, אנשים לפני צעקו שמכניסים אותם לאש, שורפים אותם, וחלק ששמעו זאת נבהלו והחלו לברוח לכל עבר. החיילים תפסו אותם, החזירו אותם והכניסו אותם בכוח פנימה למסוק. אחת הנשים המבוגרות ברחה ונעלמה, אך התברר שהיא אותרה למחרת בשעות הבוקר במדבר, אנשי המוסד החזירו אותה לכפר הנופש ובהמשך עלתה לישראל.

אני גם פחדתי וניסיתי למנוע מסבתא להמשיך את ההתקדמות למסוק, אך היא אמרה לי כי אם הגענו עד כאן, לא יקרה כבר כלום, והיא גררה אותי פנימה שם כבר לא הרגשתי את החום שהרגשתי קודם. בדיעבד מתברר כי מנועי המטוס גרמו לחום החזק.

קבוצת עולים בסוף שנות ה-70. באדיבות בית התפוצות

סרוק לצפייה בתמונה זו

בתוך המסוק ראינו אנשים לבנים במדים, ואז בחור בשם מלקו אמר לנו בטיגרית: "ברוכים הבאים, בעוד מספר שעות נגיע לירושלים". חילקו לנו סוכריות, אוכל, חייכו אלינו וצחקו עמנו. לא ניתן כלל לתאר את ההתרגשות שלנו. בתאריך 11.6.1983 בשעה 06:00 נחתנו בישראל. כולם התכופפו מיד ונישקו את האדמה בהתרגשות רבה ובדמעות.

אני הייתי צמוד לסבתא. היא לא הפסיקה לנשק את אדמת ארץ ישראל וקראה בשמות בני המשפחה שנפטרו באתיופיה וגם בדרך ארצה, ואמרה שבזכותם ובזכות תפילותיהם של הנפטרים הגענו לארץ הקודש שלנו.

כילד אני זוכר את הרגע הזה כרגע מאוד משמעותי בחיים. התרגשתי מאוד, היו לי דמעות בעיניים, קפצתי משמחה ואמרתי לעצמי "הגעתי לירושלים". ראיתי את האורות שנראו לי זהב כפי שתיארו לי בסיפורים באתיופיה, הכל זרח באותן שעות הבוקר המוקדמות, כי תמיד דמיינו את ירושלים כזהב. היה לי מוזר לראות כל כך הרבה אנשים לבנים.

מיכה פלדמן קיבל אותנו בשדה התעופה והוביל אותנו לאוטובוסים שהמתינו במקום. היה לי מוזר לראות איש לבן מדבר אמהרית, הוא אמר "ברוכים הבאים לארץ ישראל". משם לקחו אותנו לבית מלון שאיני זוכר את שמו, ושם רשמו וקלטו את העולים. בהמשך העבירו אותנו למרכז הקליטה בעתלית.

לעתלית הגענו בשעות הלילה, הוכנסו שתי משפחות לדירת שלושה חדרים, כך היה גם עם שאר המשפחות. ההתרגשות נמשכה, למחרת הגיעה מדריכה שהסבירה לנו על אופן הקליטה, מה השלבים ועוד. אני נכנסתי למסגרת לימודית בתוך מרכז הקליטה, וכך התחלנו להשתלב ולהיקלט. את לימודי סיימתי בכפר הנוער "אמית פתח תקוה". התגייסתי לצה"ל ובסיום התגייסתי למ"י, כיום אני רכז מודיעין מזה כשלוש עשרה שנה.

ברוך ה' זכיתי להגשים חלום בין אלפיים שנה עליו גדלתי. זכיתי להקים משפחה ובית בישראל.